

Lagutskottet

Regeringens proposition till riksdagen om godkännande och sättande i kraft av 2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet och av 2005 års protokoll till protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln

INLEDNING

Remiss

Regeringens proposition till riksdagen om godkännande och sättande i kraft av 2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet och av 2005 års protokoll till protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln (RP 100/2019 rd): Ärendet har remitterats till lagutskottet för betänkande.

Sakkunniga

Utskottet har hört

- lagstiftningsråd Virpi Laukkanen, utrikesministeriet
- lagstiftningsråd Janne Kanerva, justitieministeriet
- specialsakkunnig Heidi Aliranta, inrikesministeriet
- gränsbevakningsöverinspektör Pertti Normia, inrikesministeriet
- polisinspektör Seppo Sivula, inrikesministeriet
- statsåklagare Tom Laitinen, Åklagarmyndigheten
- polisinspektör Anssi Kangas, Polisstyrelsen
- professor Minna Kimpimäki
- professor Sakari Melander.

Skriftligt yttrande har lämnats av

- försvarsministeriet
- kommunikationsministeriet
- Tullen
- Transport- och kommunikationsverket.

PROPOSITIONEN

Regeringen föreslår att riksdagen godkänner de i London den 14 oktober 2005 upprättade protokollen om ändring av konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet och av protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinen-

Betänkande LaUB 1/2020 rd

talsockeln samt antar lagarna för att sätta i kraft de bestämmelser i protokollen som hör till området för lagstiftning. Det krävs inga ändringar i lagstiftningen för att protokollet ska kunna godkännas.

De ändringar som gjorts i konventionen och dess ursprungliga protokoll genom protokollen från 2005 syftar till att stärka förebyggandet av terrordåd mot sjöfartens säkerhet. Konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet och konventionsprotokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln antogs 1988. Konventionen fick nya brottsdefinitioner genom de ändringar som antogs som slutresultat av de förhandlingar om en omarbetning av konventionen och dess protokoll som inleddes 2002. Definitionerna breddar konventionen till att utöver brottsliga handlingar som hänför sig till själva fartygets säkerhet även omfatta handlingar som riktar sig åt något annat håll från ett fartyg. Nya terroristbrott enligt konventionen är att mot ett fartyg använda sprängämnen, radioaktivt material eller massförstörelsevapen, att släppa ut olja, flytande naturgas eller andra farliga eller skadliga ämnen från ett fartyg, att använda ett fartyg som vapen samt att hota att begå någon sådan handling. Andra centrala ändringar är kriminaliseringen av transport av biologiska eller kemiska vapen eller av kärnvapen, liksom även av transport av kärnämne i strid med icke-spridningsfördraget och transport av produkter med dubbel användning som behövs för att tillverka massförstörelsevapen. Det blir också straffbart att ombord på ett fartyg i terroristiskt syfte transportera sprängämnen och radioaktivt material. Det blir samtidigt också möjligt att med flaggstatens tillstånd på det fria havet stoppa och genomsöka ett fartyg som misstänks för sådana brott som avses i konventionen. Ändringarna i plattformsprotokollet följer i tillämpliga delar ändringarna i konventionen.

Ändringsprotokollen trädde i kraft internationellt den 28 juli 2010. Finland undertecknade protokollen den 27 juni 2006. För Finlands del träder protokollen i kraft 90 dagar efter det att Finlands godkännandeinstrument har deponerats. I propositionen ingår förslag till lagar om sättande i kraft av de bestämmelser i 2005 års ändringsprotokoll som hör till området för lagstiftningen. Lagarna avses träda i kraft samtidigt som ändringsprotokollen träder i kraft för Finlands del.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Allmänt

Propositionen gäller godkännande av två protokoll som ingicks 2005 inom ramen för Internationella sjöfartsorganisationen (IMO). Genom protokollen ändras konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet (nedan också SUA-konventionen; FördrS 11/1999) och även konventionsprotokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln (nedan också SUA-protokollet, FördrS 44/2000). I propositionen ingår dessutom förslag till lagar om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftning (lagförslag 1 och 2).

SUA-konventionen och SUA-protokollet antogs ursprungligen 1988 och ingår i ett större nätverk av konventioner för att bekämpa terrorism. De ändringsprotokoll som nu föreläggs riksdagen för godkännande lägger till flera brottsdefinitioner till SUA-konventionen och SUA-protokollet och flyttar samtidigt tyngdpunkten från handlingar som riktar sig mot säkerheten för själva fartyget

Betänkande LaUB 1/2020 rd

eller den fasta plattformen också till handlingar som riktar sig åt annat håll från fartyget eller plattformen och samtidigt också till förebyggande av terroristiska handlingar. Det blir nu också möjligt att med flaggstatens tillstånd på det fria havet stoppa och genomsöka ett fartyg som misstänks för sådana brott som avses i konventionen.

Genom 2005 års protokoll läggs nio nya brott till i SUA-konventionen (se RP, s. 5). Nya kriminaliseringar som förutsätter ett terroristiskt syfte är att mot eller ombord på ett fartyg använda eller från ett fartyg avlossa eller frigöra sprängämnen, radioaktivt material eller massförstörelsevapen, att släppa ut olja, flytande naturgas eller andra farliga eller skadliga ämnen från ett fartyg, att använda ett fartyg som vapen samt att hota begå en sådan handling. Nya transportbrott är å sin sida transport av sprängämnen eller radioaktivt material i terroristiskt syfte, transport av BCN-vapen, transport av kärnämne i strid med fördraget om förhindrande av spridning av kärnvapen (icke-spridningsfördraget) och transport av produkter med dubbel användning som behövs för att tillverka massförstörelsevapen. Genom 2005 års protokoll kriminaliseras dessutom medhjälp till flykt av en person som har begått ett terroristbrott. Också bistånd i olika former i samband med de brott som nämns ovan och de brott som SUA-konventionen ursprungligen omfattar kriminaliseras. Dessutom innehåller ändringsprotokollet bestämmelser om juridiska personers ansvar. På motsvarande sätt som den ursprungliga konventionen förpliktar den också till att vidta nödvändiga åtgärder för att utsträcka jurisdiktionen till alla brott som omfattas av protokollet.

Analogt läggs tre av de ovan nämnda straffbelagda handlingarna som fogas till konventionen också till i plattformsprotokollet. Dessa är att i terroristiskt syfte mot eller ombord på en fast plattform använda eller från en plattform avlossa eller frigöra sprängämnen, radioaktivt material eller massförstörelsevapen, att släppa ut olja, flytande naturgas eller andra skadliga eller giftiga ämnen från en fast plattform samt att hota begå en sådan handling.

I propositionen har det bedömts att godkännandet av protokollen och de kriminaliseringsskyldigheter som ingår i dem inte förutsätter ändringar i lagstiftningen. I propositionen har det med andra ord ansetts att de gällande bestämmelserna i strafflagen täcker det beteende som omfattas av kriminaliseringsskyldigheterna i ändringsprotokollen. Utifrån erhållen utredning anser lagutskottet att regeringens bedömning av kriminaliseringsskyldigheternas förhållande till den nationella strafflagstiftningen i princip är adekvat och instämmer i bedömningen.

I enlighet med propositionen (lagförslag 1) är Gränsbevakningsväsendet i Finland behörig myndighet enligt artikel 8 a.15 i konventionen när det gäller att ta emot och svara på parternas begäran om samarbete enligt protokollet. Den föreslagna ikraftträdandelagen (lagförslag 1) innehåller också en materiellrättslig hänvisning till tillämpligheten av bestämmelserna om beslutsförfarande och befogenheter i 9 kap. i polislagen (872/2011) på samarbete enligt den nya artikel 8 a i fråga om bordning och genomsökning av fartyg. Utifrån erhållen utredning anser lagutskottet att de ovan nämnda lösningarna i fråga om myndighetssamarbete i princip är motiverade och ändamålsenliga.

Sammantaget anser lagutskottet att propositionen behövs och fyller sitt syfte. Utskottet tillstyrker protokollen i propositionen och den förklaring som ska avges samt lagförslagen med följande anmärkningar och ändringsförslag.

Betänkande LaUB 1/2020 rd

Kriminaliseringsskyldighet i fråga om transport av produkter med dubbel användning

I den nya artikeln 3 a.1 b i konventionen förtecknas de transportbrott som ska straffbeläggas. De fyra former av transportbrott som förtecknas i led b är transport av sprängämne eller radioaktivt material, transport av BCN-vapen, transport av kärnämne i strid med icke-spridningsfördraget samt transport av utrustning, material eller mjukvara eller närliggande teknik som behövs för utformning, tillverkning eller spridning av ett BCN-vapen (produkter med dubbel användning).

Den fjärde och sista gärningsformen i artikel 3 a.1 b är att ombord på ett fartyg transportera utrustning, material eller mjukvara eller närliggande teknik som påtagligt bidrar till utformning, tillverkning eller spridning av ett BCN-vapen, med avsikten att de ska användas för sådant syfte. Det är fråga om så kallad kriminalisering av transport av produkter med dubbel användning.

I propositionen (RP, s. 13) sägs det att transport av produkter med dubbel användning med stöd av finsk lagstiftning kan bli straffbar till exempel som medhjälp till brott mot förbudet mot kemiska vapen, till brott mot förbudet mot biologiska vapen, till kärnladdningsbrott eller till brott som begås i terroristiskt syfte (34 a kap. 1 § i strafflagen) eller till förberedelse till brott som begås i terroristiskt syfte (34 a kap. 2 § i strafflagen).

På det sätt som konstateras ovan anser regeringen att de gällande bestämmelserna i strafflagen täcker in villkoren för kriminalisering av transportbrott. Efter att ha bedömt en erhållen utredning om kriminaliseringsskyldigheten i synnerhet i fråga om transport av produkter med dubbel användning instämmer lagutskottet i regeringens bedömning till denna del. Lagutskottet konstaterar att den optimala lösningen med tanke på en exakt reglering inte i sig är att man anser att kriminaliseringsskyldigheten i fråga om transport av produkter med dubbel användning ska fullgöras uttryckligen genom medhjälpansvar. Men det är också motiverat att inte utan grund inkludera förhållandevis snäva och antagligen mycket sällan tillämpliga straffbestämmelser i strafflagen, menar utskottet. Enligt erhållen utredning har man i Finland vid fullgörandet av internationella förpliktelser av hävd ansett att kriminaliseringsskyldigheten också kan fullgöras genom straffbestämmelser som gäller medverkan, det vill säga främst medgärningsmannaskap, anstiftan och medhjälp.

Det förfarande som tillämpas vid fullgörandet av internationella kriminaliseringsförpliktelser kan leda till att det i vissa situationer där straffbestämmelserna tillämpas är svårt att ta reda på förpliktelsernas omfattning. Att det finns många liknande straffbestämmelser som delvis överlappar varandra och står i oklar relation till varandra kan samtidigt också vara problematiskt för lagtillämparen. Efter en samlad bedömning av den inhämtade informationen anser utskottet att den valda lösningen är motiverad.

Lagutskottet fäster uppmärksamhet vid att propositionsmotiven inte tar upp förhållandet mellan ändringsprotokollets kriminaliseringsskyldighet i fråga om transport av produkter med dubbel användning och EU-lagstiftningen om produkter med dubbla användningsområden eller lagen om kontroll av export av produkter med dubbel användning.

Enligt en utredning till utskottet kan SUA-konventionen inklusive protokoll och ändringsprotokollen till dem från 2005 inte betraktas som egentliga så kallade vapenkontrollavtal, men de kan

Betänkande LaUB 1/2020 rd

likväl ses som en del av det internationella nätverket av konventioner för att förhindra spridning av massförstörelsevapen, som för sin del stärker det internationella samarbetet i detta syfte.

Terrorism och hot om spridning av massförstörelsevapen har inte bara ökat vapenkontrollen, utan också behovet att övervaka exporten av produkter med dubbel användning. I Finland baserar sig övervakningen på lagen om kontroll av export av produkter med dubbel användning (562/1996). På EU-nivå föreskrivs det om export av produkter med dubbla användningsområden genom rådets förordning (EG) nr 428/2009.

Exportkontrollen omfattar den export av produkter och teknik med dubbel användning som övervakas med stöd av lagstiftningen. Med produkter med dubbel användning avses enligt 2 § i lagen om kontroll av export av produkter med dubbel användning produkter, teknologi, tjänster och andra nyttigheter som vid sidan av sin normala civila användning eller tillämpning kan användas i syfte att utveckla eller tillverka massförstörelsevapen eller robotsystem för framförande av sådana till ett mål eller i syfte att främja den allmänna militära potentialen.

Produkter med dubbel användning kan vara allmänt högteknologiska produkter av mycket olika slag, såsom kärnämnen, specialmaterial och tillhörande utrustning, elektronik, viss datorutrustning, datakommunikations- och dataskyddsutrustning samt exempelvis sensorer och lasrar. Exportkontrollen gäller företag som exporterar, förmedlar, transiterar eller överför sådana produkter.

Med export avses export av kontrollpliktiga produkter med dubbel användning till länder utanför EU. Bestämmelser om tillståndsplikt för export, transitering, förmedling och överföring finns i 3—4 § i lagen om kontroll av export av produkter med dubbel användning. Brott mot lagen om kontroll av export av produkter med dubbel användning blir straffbara som regleringsbrott enligt 46 kap. 1—3 § i strafflagen eller som försummelse av exportkontrollanmälan om produkter med dubbel användning enligt 12 § i det kapitlet. På regleringsbrott tillämpas på det sätt som avses i 46 kap. 13 § i strafflagen också vad som föreskrivs om straffansvar för juridiska personer.

Det fjärde gärningsformen i den nya artikel 3 a.1 b i konventionen och den straffbarhet som förutsätts i fråga om transport av produkter med dubbel användning kompletterar den verksamhet som med stöd av lagstiftningen om exportkontroll är straffbar som regleringsbrott enligt strafflagen.

Transport av kärnämne i strid med icke-spridningsfördraget

Den tredje formen av transportbrott i den nya artikel 3 a.1 b i konventionen är transport ombord på ett fartyg av atområbränsle, särskilt klyvbart material, eller utrustning eller material som är speciellt utformat eller anpassat för att förädla, använda eller tillverka särskilt klyvbart material, med vetskap om att det är avsett att användas i verksamhet med kärnladdning eller annan kärnteknisk verksamhet som inte omfattas av säkerhetsåtgärder i enlighet med ett avtal om fullständiga säkerhetsåtgärder med IAEA.

Enligt propositionen (RP, s. 12) anses kärnladdningsbrott enligt 6 § i strafflagens 34 kap., som gäller allmänfarliga brott, omfatta den tredje gärningsformen. Enligt paragrafens 1 mom. gör sig

Betänkande LaUB 1/2020 rd

den skyldig till kärnladdningsbrott som i Finland för in eller som förvärvar, tillverkar, transporterar, tillhandahåller, innehar, utvecklar eller spränger en kärnladdning eller bedriver forskningsverksamhet i syfte att tillverka en sådan.

För tydlighetens skull konstaterar lagutskottet i fråga om den tredje gärningsformen i artikel 3 a.1 b att det också i fråga om det är av betydelse vad det i samband med den fjärde gärningsformen konstateras i regeringens proposition (RP, s. 12—13). Det kan i det fallet också vara fråga om sådan medhjälp som avses i 5 kap. 6 § i strafflagen, förberedelse till brott som begås i terroristiskt syfte (34 a kap. 2 § i strafflagen), förberedelse till grovt brott mot liv eller hälsa (21 kap. 6 a § i strafflagen) eller, när andelen för den som sköter transporten utgör en väsentlig del i brottet, till och med om medgärningsmannaskap (5 kap. 3 § i strafflagen).

Tillämpning av bestämmelserna i 9 kap. i polislagen

Genom det protokoll som avses i propositionen införs en ny artikel 8 a i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet. Artikel 8 innehåller bland annat bestämmelser om en flaggstats framställning om hjälp till andra fördragsslutande stater i syfte att förhindra eller bekämpa ett brott ombord på ett fartyg (punkt 4). Artikel 8 innehåller också bestämmelser om att borda och genomöka ett fartyg (punkt 5). Enligt den får de behöriga myndigheterna i en fördragsslutande stat med tillstånd av fartygets flaggstat borda ett fartyg och vidta lämpliga åtgärder, däribland stoppa, borda och genomöka fartyget, dess last och personer ombord samt förhöra personer ombord för att avgöra om ett sådant brott som avses i konventionen har begåtts, begås eller är på väg att begås.

I propositionen anses det att skyldigheterna enligt artikel 8 a fullgörs framför allt genom bestämmelserna om lämnande och mottagande av internationellt bistånd i 9 kap. i polislagen. Också andra bestämmelser som det redogörs för i propositionen (RP, s. 24—26) är relevanta i sammanhanget. Relevant med tanke på fullgörandet av skyldigheten är särskilt regleringen i 9 kap. 9 b § i polislagen (872/2011). I propositionen anses det dock (RP, s. 26) att ordalydelsen i 9 kap. 9 b § i polislagen om lämnande av bistånd på begäran av en främmande stat inte helt entydigt motsvarar den situation som avses i den nya artikeln 8 a.5 och det förfarande där konventionsparten (den påkallande staten) utifrån egen prövning kan lämna en begäran till fartygets flaggstat om tillstånd att få borda fartyget och vidta åtgärder ombord på fartyget. I propositionen anses det dock (RP, s. 26) att flaggstatens tillstånd i själva verket innebär en begäran till Finland om bistånd till exempel för att avbryta ett allvarligt brott som begås ombord på ett fartyg som för dess flagg och att man analogt kan anse att Finlands tillstånd som flaggstat till en annan konventionsparts myndigheter att borda ett finskt fartyg på den partens begäran kunde tolkas som Finlands begäran om att få motta sådant internationellt bistånd som avses i 9 kap. 9 b § i polislagen. För att det inte ska uppstå oklarhet om huruvida bestämmelserna i 9 kap. i polislagen är tillämpliga föreslås i propositionen en uttrycklig materiellrättslig hänvisningsbestämmelse i ikraftträdandelagen.

Den ovan nämnda hänvisningsbestämmelsen ingår i 2 § 2 mom. i förslaget till lag om sättande i kraft av det protokoll som avses i propositionen (lagförslag 1), enligt vilket bestämmelserna i 9 kap. 2 a, 9, 9 b och 9 d—9 h § i polislagen (872/2011) om lämnande av och begäran om internationellt bistånd ska tillämpas på det förfarande som avses i artikel 8 a i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet.

Betänkande LaUB 1/2020 rd

Enligt lagutskottet är det föreslagna sättet inte den tydligaste möjliga lagstiftningslösningen med tanke på den som tillämpar lagen. Efter att ha bedömt den erhållna utredningen anser utskottet dock att det på grund av tekniken för ikraftsättande av internationella avtal i princip inte är ändamålsenligt att det i den nationella lagstiftningen föreskrivs separat om mekanismen i varje internationell överenskommelse. Mot bakgrund av detta anser utskottet att det föreslagna sättet att lösa frågan är godtagbart. För att förtydliga den föreslagna regleringen föreslår utskottet dock på det sätt som beskrivs närmare i detaljmotiveringen att det föreslagna 2 § 2 mom. kompletteras så att det av bestämmelsen framgår att tillståndet från flaggstaten enligt artikel 8 a.5 i konventionen att borda fartyget och vidta behövliga åtgärder jämställs med begäran om bistånd enligt 9 kap. 9 b § i polislagen. Utskottet betonar också att man bör fästa uppmärksamhet vid tillämpningen av bestämmelserna och mekanismen i anvisningarna och utbildningen för de behöriga myndigheterna.

Förklaring om ansvarsfrihet i familjerelationer

I propositionen föreslås det att riksdagen godkänner att Finland avger en förklaring enligt vilken bestämmelserna i artikel 3 b i 2005 års protokoll till konventionen kommer att tillämpas med iakttagande av straffrättens principer om ansvarsfrihet i familjerelationer. Enligt den nya artikel 3 b är det straffbart att rättsstridigt och uppsåtligt transportera en annan person ombord på ett fartyg med vetskap om att personen i fråga har gjort sig skyldig till ett brott som avses i konventionen. En ytterligare förutsättning är uppsåt att hjälpa den personen att undkomma lagföring. Förklaringen hänför sig till 15 kap. 11 § 2 mom. i strafflagen och den princip som framgår av den, enligt vilken vissa personer som hör till gärningsmannens närmaste krets inte straffas för skydd av gärningsmannen. Utskottet anser utifrån inhämtad utredning att förklaringen behövs.

Lagutskottet fäster dock uppmärksamhet vid att innehållet i den godkännandekläm som ingår i propositionen (RP, s. 37) är tekniskt felaktigt. Den artikel 3 b som avses i förklaringen ingår inte i 2005 års protokoll, utan i konventionen i dess lydelse enligt 2005 års protokoll. Därför föreslår lagutskottet att riksdagen i stället för det som föreslås i propositionen godkänner att det ges en förklaring enligt vilken bestämmelserna i artikel 3 b i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet, sådan den lyder ändrad genom 2005 års protokoll, ska tillämpas med iakttagande av de straffrättsliga principerna om ansvarsfrihet i familjerelationer.

DETALJMOTIVERING

Godkännandeklämmen

Av de tekniska skäl som anges i övervägandena ovan föreslår lagutskottet att riksdagen i stället för den förklaring som föreslås i regeringens proposition godkänner en *förklaring* enligt vilken bestämmelserna i artikel 3 b i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet, sådan den lyder ändrad genom 2005 års protokoll, ska tillämpas med iakttagande av de straffrättsliga principerna om ansvarsfrihet i familjerelationer.

Betänkande LaUB 1/2020 rd

1. Lag om 2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet

2 §. Paragrafen gäller myndighetssamarbete. På det förfarande enligt artikel 8 a i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet som gäller framställningar om hjälp tillämpas enligt paragrafens 2 mom. bestämmelserna i 9 kap. 2 a, 9, 9 b och 9 d—9 h § i polislagen (872/2011) om lämnande och mottagande av internationellt bistånd.

Av de orsaker som anges i övervägandena ovan föreslår lagutskottet för att förtydliga den föreslagna regleringen att det föreslagna 2 § 2 mom. kompletteras så att det av bestämmelsen framgår att tillståndet från flaggstaten enligt artikel 8 a.5 i konventionen att borda fartyget och vidta lämpliga åtgärder jämföras med begäran om bistånd enligt 9 kap. 9 b § i polislagen. Därför föreslår utskottet att det till 2 mom. fogas en andra mening enligt vilken vad som i 9 kap. 9 b § i polislagen föreskrivs om begäran om bistånd också gäller tillstånd från flaggstaten enligt artikel 8 a.5 i konventionen att borda fartyget och vidta lämpliga åtgärder.

FÖRSLAG TILL BESLUT

Lagutskottets förslag till beslut:

Riksdagen godkänner protokollen i proposition RP 100/2019 rd och att Finland avger en förklaring, enligt vilken bestämmelserna i artikel 3 b i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet, sådan konventionen lyder ändrad genom 2005 års protokoll, kommer att tillämpas med iakttagande av straffrättens principer om ansvarsfrihet i familjerelationer.

Riksdagen godkänner lagförslag 2 i proposition RP 100/2019 rd utan ändringar.

Riksdagen godkänner lagförslag 1 i proposition RP 100/2019 rd med ändringar. (Utskottets ändringsförslag)

Betänkande LaUB 1/2020 rd

Utskottets ändringsförslag

1.

Lag

om 2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i det i London den 14 oktober 2005 upprättade protokollet till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet ska gälla som lag, sådana som Finland har förbundit sig till dem.

2 §

Den myndighet som avses i artikel 8 a.15 i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet är i Finland Gränsbevakningsväsendet som ska ta emot och besvara framställningar om hjälp, bekräftelse av nationalitet och tillstånd att vidta andra lämpliga åtgärder.

På det förfarande enligt artikel 8 a i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet som gäller framställningar om hjälp tillämpas bestämmelserna i 9 kap. 2 a, 9, 9 b och 9 d – 9 h § i polislagen (872/2011) om lämnande och mottagande av internationellt bistånd. Vad som i 9 kap. 9 b § i polislagen föreskrivs om begäran om bistånd gäller också tillstånd från flaggstaten enligt artikel 8 a.5 i konventionen att borda fartyget och vidta lämpliga åtgärder.

3 §

Bestämmelser om sättande i kraft av de bestämmelser i protokollet som inte hör till området för lagstiftningen utfärdas genom förordning av statsrådet.

4 §

Bestämmelser om ikraftträdandet av denna lag utfärdas genom förordning av statsrådet.

2.

Lag

om 2005 års protokoll till protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i det i London den 14 oktober 2005 upprättade protokollet till protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln ska gälla som lag, sådana som Finland har förbundit sig till dem.

2 §

Bestämmelser om sättande i kraft av de bestämmelser i protokollet som inte hör till området för lagstiftningen utfärdas genom förordning av statsrådet.

3 §

Bestämmelser om ikraftträdandet av denna lag utfärdas genom förordning av statsrådet.

Helsingfors 17.3.2020

I den avgörande behandlingen deltog

ordförande Leena Meri saf
medlem Hanna Huttunen cent
medlem Tuomas Kettunen cent
medlem Marko Kilpi saml
medlem Antero Laukkanen kd
medlem Jouni Ovaska cent
medlem Mari Rantanen saf
medlem Mirka Soinikoski gröna
medlem Iiris Suomela gröna
medlem Sebastian Tynkkynen saf
medlem Paula Werning sd
medlem Johannes Yrttiaho vänst.

Betänkande LaUB 1/2020 rd

Sekreterare var

utskottsråd Mikko Monto.